Το Bookia προτείνει...

...Το τραγούδι της Αννέτας

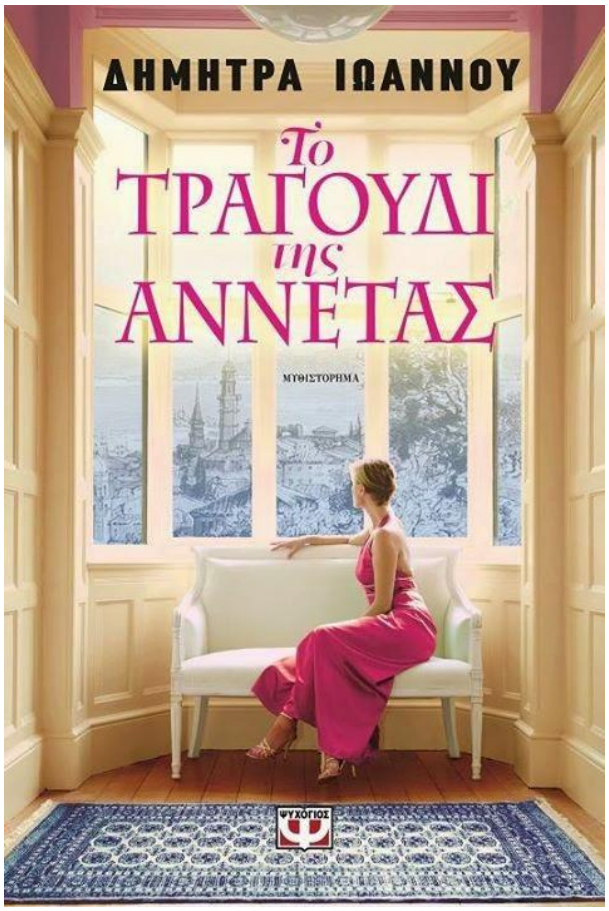

Δήμητρα Ιωάννου
Η Δήμητρα Ιωάννου σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και κατόπιν ολοκλήρωσε την πενταετή εκπαίδευσή της στη Σωματική Ψυχοθεραπεία. Ασχολείται ενεργά με το τραγούδι, κάνει μαθήματα φωνητικής και χορού, και είναι μέλος ενός μουσικού ντουέτου. Το γράψιμο ήταν ανέκαθεν η μεγάλη αγάπη της. "Η Κασσάνδρα" είναι το πρώτο της μυθιστόρημα. ...***Περισσότερα***...

Πόπη Ξοφάκη

Βιβλίο **Το τραγούδι της Αννέτας**
Συγγραφέας **Δήμητρα Ιωάννου**
Κατηγορία **Αισθηματικό μυθιστόρημα**
Εκδότης **Ψυχογιός**
Συντάκτης-ρια **Πόπη Ξοφάκη**

Η τιμή τού βιβλίου στα βιβλιοπωλεία

Τι είναι τελικά αυτός ο έρωτας; Αν η δικαιοσύνη είναι τυφλή ο έρωτας τι μπορεί να είναι; Εντάξει, στην αρχή μπορεί να παρασυρθείς από το πάθος. Μπορεί να μη δεις κάποια πράγματα. Μπορεί να κυριαρχήσει η φωτεινή πλευρά τού συντρόφου πάνω στη σκοτεινή. Μπορεί, μπορεί, μπορεί...

Όταν όμως το τοπίο ξεκαθαρίζει, πως μπορείς να παραμένεις και να επιμένεις ή καλύτερα να υπομένεις; Μπορεί να αποκαλυφθεί κάποτε το μυστικό τής ζωής αλλά ποτέ το μυστικό τού έρωτα! Γιατί δενόμαστε με αυτόν-ή και όχι με κάποιον άλλο; Ίσως κάποιον αντικειμενικά ανώτερο; καλύτερο; Έρωτας, είναι αυτό που είπε κάποιος συγγραφέας ή ομιλητής (δε θυμάμαι, ας με συγχωρήσει), σε παρουσίαση άλλου βιβλίου, "πως είναι έτσι; πως τον θέλω!". Άντε εξήγησέ το!

Αυτό λοιπόν ερευνά "Το τραγούδι της Αννέτας", το αισθηματικό μυθιστόρημα τής Δήμητρας Ιωάννου, ένα μυθιστόρημα με κοινωνικές προεκτάσεις.

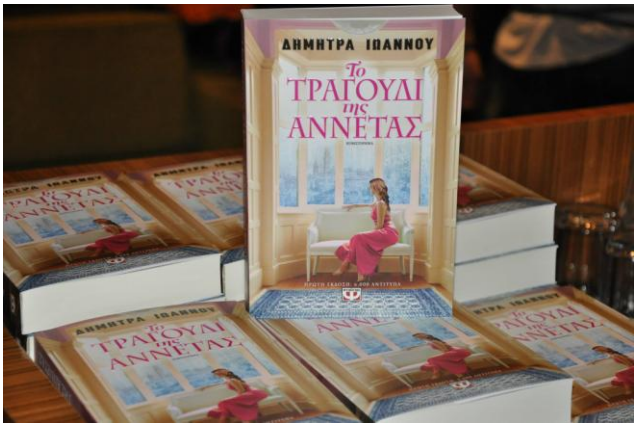

Αναφέρεται σε δύο γυναίκες, μία του σήμερα και μία από το παρελθόν.

Η σύγχρονη γυναίκα, η Άννα, βιώνει αυτό ακριβώς, την τυφλότητα τού έρωτα. Γνώρισε, ερωτεύτηκε και παντρεύτηκε τον φαινομενικά ιδανικό άντρα. Όμως, ο χρόνος αποκαλύπτει τον πραγματικό χαρακτήρα των ανθρώπων. Έτσι, ο Ανάργυρος "μετατρέπεται" σε έναν αλαζονικό φαλλοκράτη που χρησιμοποιεί απλώς τη γυναίκα του ως αντικείμενο, "...ήθελες μία κούκλα για να συμπληρώνει την εικόνα σου και να την περιφέρεις εδώ κι εκεί σαν αξεσουάρ!", όπως τού λέει χαρακτηριστικά σε μία σκηνή.

Με οδηγό την αλαζονεία και το ναρκισσισμό του, ο άνδρας ξετυλίγει την κακία του με πράξεις και λόγια πικρά, "...στην ουσία είσαι ένα ευπαρουσίαστο παράσιτο που ζει εις βάρος μου...".

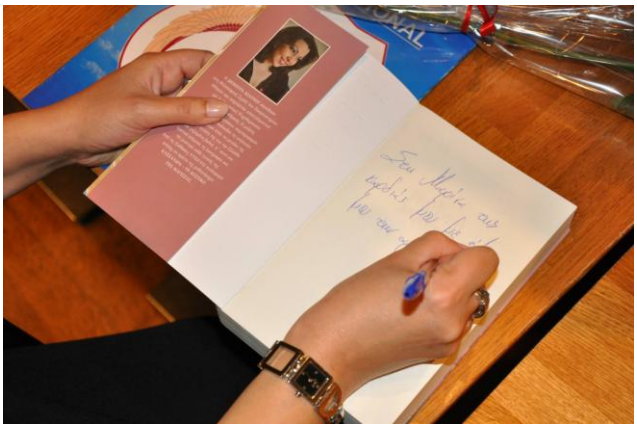

Όμως, ακόμα και το όνομα είναι ειρωνικό, "Ανάργυρος". Αυτός που δεν αμείβεται ή τουλάχιστον δεν είναι αυτό ο κύριος σκοπός του. Ο δικός μας Ανάργυρος, προσπαθεί να δημιουργήσει μία εικόνα φιλάνθρωπου και φιλεύσπλαχνου γιατρού, βοηθώντας ανήμπορους με τις ιατρικές του υπηρεσίες, όμως...

Τελικά, δεν μπορεί να είσαι καλός στο ένα και κακός στο άλλο. Είσαι ή το ένα ή το άλλο, σε όλα!

Από την άλλη σκοπιά πάλι, η Άννα είναι το απόλυτο θύμα; Μήπως είδε στο βάθος την εύκολη ζωή; Μήπως χρησιμοποίησε ως άλλοθι τις περιστάσεις; Φαινομενικά όχι αλλά η συγγραφέας και εδώ μας αφήνει να αναρωτηθούμε και να δώσουμε τη δική απάντηση.

Η άλλη γυναίκα, η Αννέτα τού παρελθόντος, έρχεται στα όνειρα τής σύγχρονης Άννας, ως φύλακας άγγελος. Το μεταφυσικό στοιχείο εδώ είναι έντονο αλλά πιστεύω όχι με αυτό το σκοπό. Είναι ένα πρωτότυπο συγγραφικό εύρημα, είναι το υποσυνείδητο που προσπαθεί να κυριαρχήσει στο συνειδητό, να αποκαλύψει στην Άννα τις πραγματικές προθέσεις τού άντρα της που το συνειδητό αρνείται να παραδεχτεί.

Όμως, η συγγραφέας στολίζει αυτό το εύρημά της, το κάνει κυρίαρχο στοιχείο τής ιστορίας. Γιατί; Διότι η Αννέτα δεν ζει οπουδήποτε, ζει στη Ζάκυνθο τού 17ου αιώνα, εκεί όπου μιλούν τραγουδιστά έως και ποιητικά. Όλο το κείμενο μυρίζει Τζάντε. Γίνεται αφορμή να απολαύσουμε λέξεις που δεν ακούμε συχνά και να ζήσουμε την ατμόσφαιρα τής εποχής.

Η Αννέτα λοιπόν, ζει στη δική της εποχή, μία ιστορία παραπλήσια με αυτή της Άννας, όμως με εντελώς διαφορετική έκβαση, εκεί η Αννέτα...

Στο βιβλίο της Ιωάννου διαβάζουμε δύο ιστορίες που δένουν αρμονικά μεταξύ τους. Ίσως θα μπορούσαν να ειπωθούν χωριστά η μία από την άλλη. Έτσι όμως, πάλι ίσως, να ήταν φτωχές. Μαζί οι δύο ιστορίες διαμορφώνουν το μυθιστόρημα. Η αφήγηση καθηλώνει, τα γεγονότα είναι πλούσια, η ανατροπή έρχεται εκεί που δεν την περιμένεις, το λεξιλόγιο πρωτότυπο και ευχάριστο λόγω τής ζακυνθινής διαλέκτου που χρησιμοποιεί στη μία από τις ιστορίες. Είναι ένα ενδιαφέρον δείγμα της σύγχρονης ελληνικής λογοτεχνίας που πιστεύω ότι αξίζει την προσοχή μας.

Σκοπίμως έκρυψα στοιχεία από την ιστορία, στοιχεία που ίσως να έκαναν αυτό το κείμενο πιο ενδιαφέρον. Όμως, θα σας στερούσαν λίγη από τη μαγεία τής ανάγνωσης.

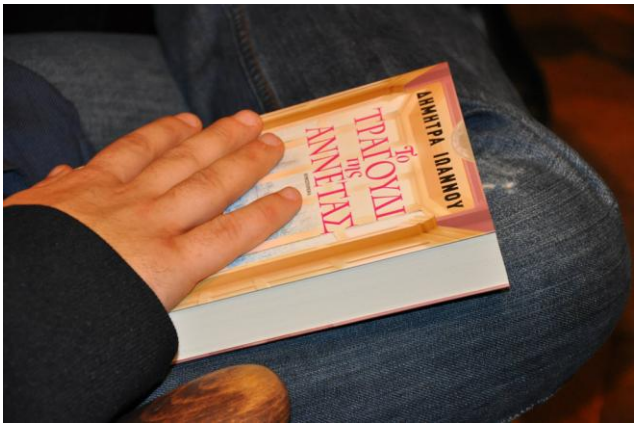

Απολαύστε το βιβλίο και ας συναντηθούμε **στη σελίδα του στο Bookia**, με τη γνώμη μας και να το συζητήσουμε.